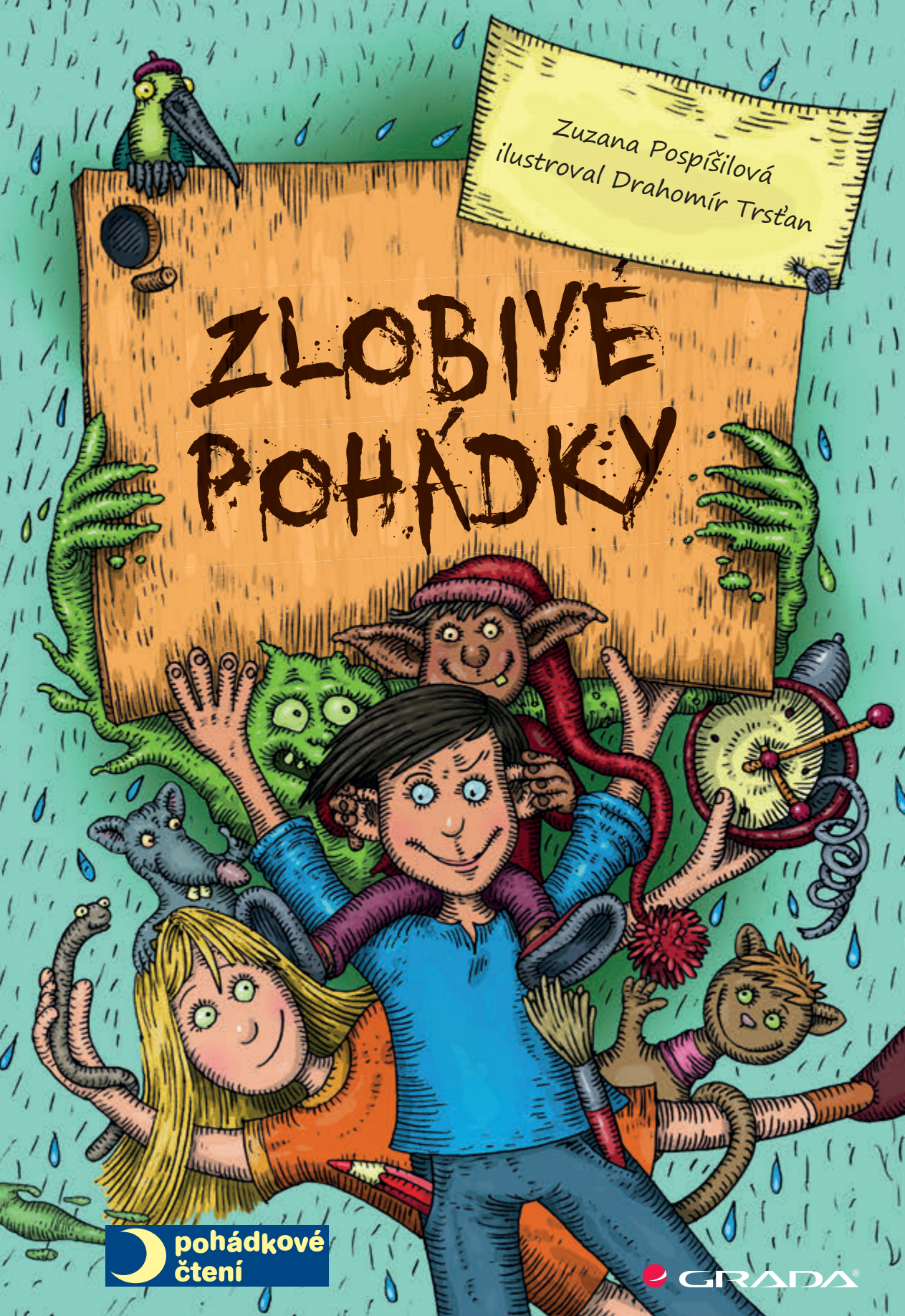

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

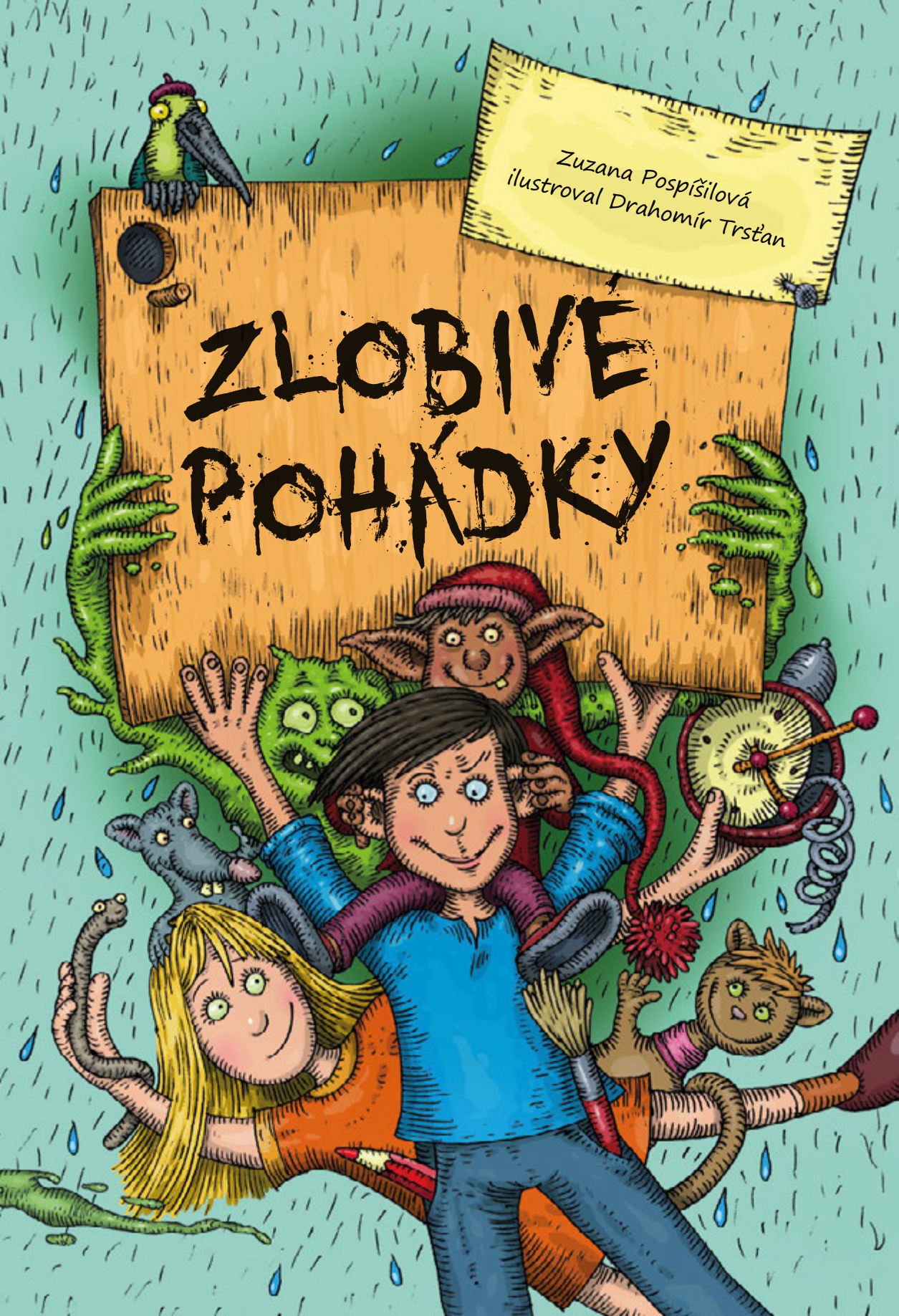
ZLOBIVÉ POHÁDKY

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

ZLOBIVÉ POHÁDKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová **ZLOBIVÉ POHÁDKY**

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5696. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Drahomír Trstán
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárny FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2014
Cover Illustration © Drahomír Trstán

ISBN 978-80-247-4472-8

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9564-5 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9565-2 (ve formátu EPUB)

Obsah

Posměváček	7
O lakomé myšce	11
O kouzelných slovíčkách	14
Protivná žížala	18
Zlomyslná navigace	22
Zub	29
Duben	34
Budka	39
Hodiny pana Řehoře	44
Zlobivý míč	51
Potrestaný Vandalín	58
Nesplněný slib	62
Vystrašený vtipálek	68
Parádivá Míca	72
Nespokojená hraběnka	76
Nechtěný návštěvník	83
Malíř a jeho skřítek	87
Golfové míčky	92
Panáčci ze semaforu	96
Strašidlo	100

Posměváček

Honzík začal nedávno chodit do první třídy. Učil se ze všech nejlíp, ale přesto se do školy netěšil. Bylo to proto, že měl ve třídě spolužáka Vlášu, který se mu přede všemi posmíval kvůli silným brýlím. Honzíka to trápilo a někdy si kvůli tomu v noci i poplakal.

Honzík ovšem nebyl sám, komu se Vláša posmíval. Janičku škádlil, že je tlustá jako bečka, posmíval se Kájovi, že nemá žádné svaly, a přede všemi mu říkával: „Karlíček – slabý jako čajíček!“ Dělal si legraci z Tomáše, který měl odmalička nemocné nohy, a nemohl proto cvičit v tělocviku. Posmíval se mu: „Tomi – chromý!“ Vláša se zkrátka posmíval kdekomu. Důvod si vždycky našel. A když ne, tak si ho vymyslel.

Jednou, když zase Honzík večer plakal do polštáře, stala se podivná věc. Přisedl si k němu maličký skřítek a pošeptal mu: „Neplač! My o tom zlém posměváčkovi moc dobře víme a taky ho potrestáme!“

Po těch slovech skřítek zmizel. Honzíkovi se najednou ulevilo. Přestal plakat a vmžiku spokojeně usnul.

Ve stejnou chvíli se v jiném domě a v jiné posteli chystal ke spánku i Vláša. Natřepal si polštář a s úsměvem přemýšlel, z koho si bude zítra ve škole utahovat. Přemýšlení ho natolik zmohlo, že usnul.

Najednou byl v nějaké veliké zahradě se spoustou krtinců. Vláša chtěl udělat krok, ale nemohl. Nohy měl jako přilepené k zemi. V tu ránu se z krtinců

vynořili skřítkci a začali se mu hlasitě posmívat. Tak hlasitě, že si musel zacpat uši. Když po chvíli skřítkci zmizeli, Vláša se opět rozešel. Rychle se rozhlédl, aby našel východ ze zahrady, a rozběhl se tím směrem. Po pár krocích ovšem upadl do jámy plné bláta. Okolo ní se zase objevili skřítkci a začali se mu jednohlasně posmívat: „Bláteníček – Vlášíček.“

Vlášovi bylo do pláče. Nemohl se pořádně ani zvednout, jak mu to klouzalo. Se slzami v očích si zakrýval uši. Když skřítkci zmizeli, s vypětím všech sil se vyškřá-

bal z jámy ven. Honem pospíchal k bráně, která už byla na dosah. Najednou před ním ale vyrostlo trnité křoví a on se ošklivě popíchal. Už mu ani tak nevadilo, že má ruce i nohy poškrábané a popíchané od trní. Vadilo mu, že se mu ti skřítkci zase posmívají. „Píchá to, píchá, do ruky i břicha! Cha cha cha!“

Vláda byl zoufalý. Zkoušel skřítky zahnat, ale oni se nedali a posmívali se mu ještě víc. Bezmocně se schoulil do klubíčka, zavřel oči a plakal a plakal.

Když oči opět otevřel, skřítkové i s trnám byli pryč. Chtěl z té podivné zahrady co nejdříve zmizet. Vzal za kliku a otevřel branku. Za ní už ho čekal skřítek, který seděl předtím u Honzíka na polštáři. „Tak co? Ještě se budeš někomu posmívat?“ zeptal se přísně.

„Ne, nebudu, přísahám!“ sliboval kvapem Vláda.

Pak se probudil. Byl právě tak akorát čas vstát a jít do školy. V lavici seděl způsobněji než obvykle, nikomu se neposmíval a nikoho neškádlil. Nikdo ze spolužáků nevěděl, jak se s Vládou stala taková proměna. Úplně nejlepší ale bylo, že už to tak zůstalo napořád.

Vláda už se nikdy nikomu neposmíval. Na vlastní kůži si totiž zkusil, jak moc je to nepříjemné.